



La guineu que volia volar

Vet aquí que una vegada hi havia, en un bosc tranquil i verd, una guineu anomenada Lila. La Lila era ràpida, llesta i molt curiosa. Però tenia un somni que no podia treure's del cap...

—Jo vull volar! —deia cada dia mentre mirava els ocells al cel.

Els altres animals se la miraven amb cara de sorpresa.

—Però si ets una guineu, Lila! Les guineus no volen —li deia la tortuga Imma.

—No em fa res! Si els ocells poden, jo també podré! —responia decidida.

Durant dies i dies, la guineu Lila va provar tot el que se li va acudir per aconseguir volar.

Primer, va agafar fulles grosses de castanyer i se les va enganxar a les potes i a l'esquena amb mel que havia trobat prop d'un rusc. Saltava amunt i cridava:

—Ara sí que volo! Mira'm, Imma! Soc l'ocell-guineu!



Però només va quedar enganxada a una branca, tota enganxifosa i amb les fulles fent “flop-flop” al vent.

—Potser necessito ales de veritat... —va pensar.

Lavors va construir unes ales amb branques primes i plomes caigudes, lligades amb herbes seques. Se les va posar com si fossin una motxilla, es va enfilar a un tronc alt... i es va llançar cridant:

—Vooooolaaaaaaaa!

Va planxar de cap en una pila de fulles. Plof!

—No m’he fet mal! —va dir, rient amb fulles al cap.

Després va provar de fer un globus amb escorça de suro i tela vella d’una tenda abandonada. El va omplir d’aire calent amb l’ajuda del castor inventor, el mestre Brunet.

—Això sí que pujarà! —va dir contenta.

Però el globus només va fer un “puf!” i es va desinflar volant com un globus punxat.

També va provar de córrer tan ràpidament com podia per agafar embranzida, saltant des de roques i pujols. Cada vegada acabava rodolant per terra, feta un embolic de potes i cua, però mai deixava de riure.

—Has caigut cinquanta vegades! —li deia l’esquirol Quirze, amb els ulls ben oberts.

—Sí, però cada vegada caic una mica més enllà! —contestava la Lila.

—No et faràs mal? —li preguntava l’esquirol Quirze.



—Si em rendeixo, mai ho sabré! —contestava la guineu amb un somriure.

Un dia, va aparèixer al bosc una vella òliba molt sàvia: la Senyora Estel. Tots els animals l'escoltaven quan parlava.

—Què fas, petita guineu? —va preguntar-li amb veu suau.

—Intento volar, però encara no ho he aconseguit —va dir la Lila, amb una mica de tristesa.

La Senyora Estel va somriure i va dir:

—Potser no pots volar com un ocell... però pots fer coses que els ocells mai podran fer. Tu pots córrer entre els arbres, olorar pistes, amagar-te, ajudar els altres... I si mires amb el cor obert, veuràs que volar també pot voler dir somiar, aprendre, i créixer.

La Lila es va quedar pensativa. Va mirar al cel, i després al seu voltant. Va veure les seves potes, fortes i àgils. Va sentir l'olor del vent. I va somriure.

Des d'aquell dia, va deixar de voler volar... però no va deixar mai de somiar.

I així, la Lila es va convertir en una guineu molt especial: la que ensenyava a somiar a tots els altres animals del bosc.